

[Poul Dam.]

fuldkommen uden begrænsning, og det er faktisk det, vi gør, sådan som formuleringen her er. Lærerstabens materielle forhold skal vedvarende forbedres, som der står i artikel 13.

Jeg tror altså, at vi skal skrive beslutningen om, således at forbeholdene kommer med, og at vi skal drøfte disse detaljer ganske grundigt i udvalget.

Det, man meddeler samtykke til, er, at de autentiske tekster ratificeres. Det er et af de problemer, vi til stadighed har, at vi arbejder med en konvention eller en traktat, hvor de autentiske tekster er udenlandske, mens det, de fleste af os først og fremmest beskæftiger os med, er den danske tekst. Nu vil jeg ikke på dette sted fortælle, hvor mange steder jeg tror, at oversættelsen er unøjagtig, det ville langt overskride min taletid, og det hører også hjemme i udvalget, men jeg mener faktisk, at der er så meget løshed i oversættelsen, at der bl. a. af den grund kan komme en række misforståelser ind. Det er i hvert fald den engelske, den franske, den spanske, den kinesiske og den russiske tekst, vi vedtager. Jeg vil ikke forlange, at vi også skal optrykke den spanske, den kinesiske og den russiske, det må vel være tilstrækkeligt med den engelske og den franske, som for øvrigt heller ikke er fuldstændig identiske. Men det er altså de udenlandske, og det er dem, vi er nødt til at arbejde med.

Med hensyn til forbeholdene skal jeg hæfte mig ved et par. Jeg tror ikke, det er rigtigt, at man under henvisning til arbejdsmarkedets overenskomsttradition skal tage forbehold over for ligelønsartiklen i konventionen om de økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Jeg tror, at vi her må kunne nå frem til en intention om at ville nå frem til ligeløn for mænd og kvinder; i hvert fald er det, sådan som paragraffen er formuleret, ubehageligt at skulle tage forbehold over for den. Den er jo formuleret meget enkelt og meget klart, sådan at det absolut ville blive misforstået, hvis man tager forbehold over for den.

I konventionen om borgerlige og politiske rettigheder har man i sinde at tage forbehold over for artikel 10, stk. 3, der handler om, at de unge lovovertrædere skal holdes adskilt fra voksne og gives en behandling

svarende til deres alder og retlige stilling. Her er et af de punkter, hvor jeg tror at oversættelsen simpelt hen fører os på vildspor. Det udtryk, der anvendes i den engelske tekst, er „juvenile offenders“, og i engelsk retspraksis er „juvenile offenders“ personer under 17 år. Selv om man har eksperimenter med at have lovovertrædere af forskellige grupper sammen i danske anstalter, så er det dog ikke denne gruppe under 17 år, man her tænker på. Jeg tror simpelt hen, det er en oversættelsesfejl, fordi man ikke er opmærksom på, at det engelske udtryk er meget snævrere end det danske ord „unge“, som betyder hvad som helst. I glade stunder er vi jo alle unge og skal alligevel ikke med i denne paragraf.

Endelig er der artikel 20 i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder. Det er den, der har givet anledning til de lovforslag, som justitsministeren tidligere har fremsat om forbud mod propaganda for krig og om forbud mod racediskrimination. Jeg har ved en tidligere lejlighed haft mulighed for at sige, hvad jeg mener om det. Vi er her i en af de situationer, hvor to artikler i konventionen i virkeligheden strider mod hinanden. Den foregående artikel, artikel 19, handler om ytringsfrihed og om, at man har ret til at give udtryk for meninger af enhver art, og den forekommer altså mig mere væsentlig end den følgende paragraf. Jeg håber, at vi i det udvalgsarbejde, som stadig foregår om de nævnte lovforslag, kan nå frem til et synspunkt, der svarer hertil.

Med disse bemærkninger skal jeg give tilsagn om at deltage i udvalgsarbejdet.

Kjær Rasmussen: Nu er der sagt en del af det, jeg ville have sagt, så jeg har tilladt mig at strege lidt i mit manuskript.

Der er tale om to konventioner her. Den ene er en konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, og den anden er en konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Til den sidste konvention hører en valgfri protokol om individuel klageret.

De bemærkninger, der ledsager forslaget, er ret kortfattede, men man kan også følge sagens gang i FN gennem de beretninger om arbejdet i FN, som regeringen afgiver til folketinget en gang om året, og som optages i tillæg B. til Folketings Tidende.

Lejligheden var måske her til at sige et par